

Nr 60.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående ersättning till B. O. O. Ekdahl m. fl.; given Stockholms slott den 26 januari 1951.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

GUSTAF ADOLF

Allan Vougt.

Sammanfattning.

I den föreliggande propositionen underställas riksdagens prövning dels sju ärenden angående ersättning för skada ådragen under militärtjänstgöring, dels ett ärende om ersättning till en person i anledning av skada i följd av motorfordonstrafik, dels ock ett ärende angående livränta åt efterlevande till en person som avlidit under militärtjänstgöring.

*Utdrag av protokollet över försvarsärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms
slott den 26 januari 1951.*

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden QUENSEL, VOUGT, ZETTERBERG, NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, MOSSBERG, WEIJNE, ANDERSSON, LINGMAN.

Efter gemensam beredning med t. f. chefen för socialdepartementet, statsrådet Andersson, och t. f. chefen för finansdepartementet, statsrådet Lingman, anför chefen för försvarsdepartementet, statsrådet Vougt, följande.

1.

Genom beslut den 12 december 1947 medgav Kungl. Maj:t, att till servitören *B. O. O. Ekdahl*, vilken under militärtjänstgöring den 22 mars 1943 erhållit kroppsskada med påföljd att synen gått förlorad å högra ögat samt nervskador åsamkats honom i huvudet, finge — utöver tidigare av domstol utdömt skadestånd, varav 5 000 kronor för lyte och framtida men — såsom ersättning för mistad arbetsförtjänst och invaliditet under tiden den 23 juni 1943—den 9 oktober 1947 utbetalas ett efter angivna grunder till 8 401 kronor beräknat belopp.

Riksförsäkringsanstalten hade genom beslut den 22 november 1947 tillerkänt Ekdahl livränta för tiden den 10 oktober 1947—den 9 oktober 1950, varvid invaliditetsgraden fastställdes till 25 %.

I skrivelse den 28 oktober 1948 till försvarets civilförvaltning har Ekdahl genom ombud yrkat att i anledning av skadan bliva tillerkänd ersättning i form av livsvarig livränta för tiden från och med den 10 oktober 1947 efter en årsinkomst av 9 000 kronor och en invaliditetsgrad av 30 %, med avdrag för vad Ekdahl för motsvarande tid uppburit från riksförsäkringsanstalten, ävensom att frågan om ersättning för lyte och framtida men måtte tagas under förnyad prövning.

Försvarets civilförvaltning, som i ärendet inhämtat yttrande från försvarets skaderegleringsnämnd, och *arméförvaltningen (tygavdelningen)* ha i gemensam skrivelse den 30 april 1949 överlämnat ärendet med därtill hörande handlingar.

Försvarets skaderegleringsnämnd har i ett den 1 mars 1949 avgivet yttrande tillstyrkt, att Ekdahl tillerkändes livsvarig livränta med ett till 2 000 kronor för år beräknat belopp, med avdrag av från riksförsäkringsanstalten utgående livränta och dyrtidstillägg därå, samt förklarat att näm-

den icke ansåge skäl föreligga att medgiva ersättning för framtida men utöver i sådant hänseende utdömt och utbetalat belopp å 5 000 kronor.

Civilförvaltningen och tygavdelningen, vilka anslutit sig till skaderegleringsnämndens förslag, ha hemställt att Kungl. Maj:t måtte dels tillerkänna Ekdahl ersättning i enlighet därmed för tiden till och med den 30 juni 1950, dels ock föreslå riksdagen att tillerkänna Ekdahl livränta enligt samma grunder för tiden därefter så länge han levde.

Kungl. Maj:t har genom beslut den 20 maj 1949 medgivit, att Ekdahl finge beredas ersättning för mistad arbetsförtjänst och invaliditet under tiden den 10 oktober 1947—den 30 juni 1950 i form av livränta efter 2 000 kronor för år med avdrag av från riks försäkringsanstalten för motsvarande tid utgående ersättning, dock med iakttagande att å den sålunda bestämda livräntan icke finge utgå någon sådan tilläggsförmån som enligt gällande bestämmelser eljest tillkommer pensionstagare. Genom förnyat beslut den 15 december 1950 har Kungl. Maj:t medgivit att den sålunda bestämda livräntan finge utgå till och med den 30 juni 1951. Kostnaderna skulle bestridas av anslaget till vissa ersättningar i anledning av skador vid militär verksamhet m. m.

Departementschefen.

Beträffande engångsersättning till Ekdahl och livränta till honom för tiden till och med den 30 juni 1951 föreligger beslut av Kungl. Maj:t. För tiden därefter synes på sätt civilförvaltningen och arméförvaltningen föreslagit livränta böra utgå till Ekdahl med 2 000 kronor för år, med iakttagande av att å livräntan icke bör utgå någon sådan tilläggsförmån som eljest tillkommer pensionstagare. Livräntan synes böra bestridas från anslaget till diverse pensioner och understöd m. m.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva, att från anslaget till diverse pensioner och understöd m. m. må från och med den 1 juli 1951 till B. O. O. Ekdahl utgå livsvarig årlig livränta med 2 000 kronor för år — dock med avdrag för vad han på grund av olyckshändelsen uppbär i livränta från riks försäkringsanstalten — med iakttagande att å den sålunda bestämda livräntan icke må åtnjutas någon sådan tilläggsförmån som eljest tillkommer pensionstagare.

2.

Den 16 april 1945 blev vämpliktige nr 3363—1—44 A. W. Sturesson, då han under tjänstgöring vid dåvarande Roslagens flygflottilj var furiren K. L. Nordin behjälplig med att lösgöra delvis skarp ammunition ur patronbandet till en kulspruta, träffad i vänstra benet av ett i vapnet utlöst skarpt skott och skadades så svårt att benet måst amputeras ovanför knäet.

Sedan det inträffade bragts under domstols prövning, har Kungl. Maj:t, efter det Sturesson besvärat sig i skadestandsfrågan, genom utslag den 3

mars 1950 förklarar, att Nordin måste i följd av ovarsamhet anses ansvarig för Sturessons skada men att Sturesson finge anses ha genom egen oförsiktighet medverkat till olyckan i sådan grad att skadeståndet borde jämkas till hälften. Kungl. Maj:t förpliktade därför Nordin att till Sturesson utgiva dels ersättning för förlorad arbetsförtjänst för tiden den 30 juli 1945—den 29 augusti 1946 — efter avdrag för hälften av vad Sturesson i sjukpenning uppburit från riks försäkringsanstalten — med 1 782 kronor 88 öre, för en år 1946 anskaffad protes med 300 kronor, för sveda och värk med 2 000 kronor samt för lyte och men med 2 500 kronor eller med tillhoppa 6 582 kronor 88 öre, dels gottgörelse för förnyelse av protes med 100 kronor för år räknat från och med år 1949, dels ock livränta med 1 320 kronor om året för tiden från och med den 30 augusti 1946 till dess Sturesson fyllt 67 år och med 660 kronor om året för tiden därefter. Från gottgörelsen för förnyelse av protes och från livräntan ägde Nordin avräkna hälften av vad Sturesson i sådant hänseende för motsvarande tid uppburit från riks försäkringsanstalten. Nordin förpliktades tillika att ersätta Sturesson hans kostnader å målet vid krigsrätt med 600 kronor.

I skrivelse den 3 mars 1950 har Sturesson genom ombud yrkat att av kronan såsom ansvarig för skadan utfå full ersättning ävensom gottgörelse för kostnaderna å målet vid samtliga domstolsinstanser.

Försvarets civilförvaltning, som inhämtat yttrande från försvarets skaderegleringsnämnd, och *flygförvaltningen* ha med överlämnande av till ärendet hörande handlingar i skrivelse den 30 juni 1950 anfört, att enligt ämbetsverkens uppfattning kronan icke torde kunna undgå att utgiva skadestånd till Sturesson.

Försvarets skaderegleringsnämnd har i yttrande den 9 maj 1950 förklarar sig anse kronan skyldig att gentemot Sturesson gälda det honom genom ovanberörda utslag tilldömda skadeståndet på villkor att Sturesson å kronan överläte sin fordran enligt utslaget. Nämnden har vidare funnit, att, med hänsyn till den betydelse utredningen i målet haft för förevarande ärendes bedömande, utdömt belopp för rättegångskostnaderna vid krigsrätten, 600 kronor, borde ersättas av kronan samt att därjämte ett belopp av 50 kronor borde utgå såsom ombudsarvode i ärendet.

Enligt civilförvaltningen och flygförvaltningen syntes skadeståndet böra utgå med av skaderegleringsnämnden föreslagna belopp, dock att ersättning för proteskostnader — när kronan genom riks försäkringsanstalten och i form av statsbidrag bekostat och framdeles komme att bekosta nyanskaffning och reparation av proteser med den verkliga kostnaden vid vanförestalt eller ortopedisk avdelning vid lasarett — syntes böra utgå endast för en år 1946 av Sturesson, i avvaktan på av statsverket bekostat protes, anskaffad protes med 300 kronor.

Under återopande av vad sålunda anförts hemställde ämbetsverken, att Kungl. Maj:t måtte vidtaga åtgärder för beredande av ersättning åt Sturesson i enlighet med av ämbetsverken föreslagna grunder.

Genom beslut den 21 juli 1950 medgav Kungl. Maj:t, att till Sturesson finge — under villkor att han å kronan överläte sin rätt till det skadestånd som i följd av skadan kunde tillkomma honom av Nordin eller annan — utgivas dels ersättning för förlorad arbetsförtjänst under tiden den 30 juli 1945—den 29 augusti 1946, för en år 1946 anskaffad protes, för sveda och värk samt för lyte och men med tillhoppa 6 582 kronor 88 öre, dels livränta för tiden den 30 augusti 1946—den 30 juni 1951 efter 1 320 kronor för år med avdrag av hälften av från riks försäkringsanstalten för motsvarande tid utgående ersättning, dock med iakttagande att å den sålunda bestämda livräntan icke finge utgå någon sådan tilläggsförmån som enligt gällande bestämmelser eljest tillkommer pensionstagare, dels ock gottgörelse för rättegångskostnaderna vid krigsrätten och för ombudsarvode med sammanlagt 650 kronor. Tillika förklarade Kungl. Maj:t att härav föranledda kostnader skulle bestridas av anslaget till vissa ersättningar i anledning av skador vid militär verksamhet m. m. Kungl. Maj:t ville framdeles meddela beslut i fråga om livränta till Sturesson för tid efter den 30 juni 1951.

Departementschefen.

Beträffande engångsersättning och livränta till Sturesson för tiden intill den 1 juli 1951 föreligger beslut av Kungl. Maj:t. Jag har i annat sammanhang föreslagit att Nordin befrias från den ersättningssskyldighet som han i förevarande hänseende ådragit sig. I likhet med civilförvaltningen och flygförvaltningen finner jag, att för tiden från och med den 1 juli 1951 livränta bör utgå till Sturesson med 1 320 kronor om året till dess Sturesson fyllt 67 år och med 660 kronor om året för tiden därefter, dock med iakttagande att å den sålunda bestämda livräntan icke må utgå någon sådan tilläggsförmån som enligt gällande bestämmelser eljest tillkommer pensionstagare. Livräntan synes böra bestridas från anslaget till diverse pensioner och understöd m. m.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva, att från anslaget till diverse pensioner och understöd m. m. må från och med den 1 juli 1951 till A. W. Sturesson utgå årlig livränta efter 1 320 kronor för år till dess han fyller 67 år och med 660 kronor om året för tiden därefter — dock med avdrag av hälften av från riks försäkringsanstalten för motsvarande tid utgående ersättning — med iakttagande att å den sålunda bestämda livräntan icke må åtnjutas någon sådan tilläggsförmån som eljest tillkommer pensionstagare.

3.

Under övning i eldöverfall nattetid den 23 september 1949 skadades fänriken i Västernorrlands regementes reserv *Martin Pettersson* så svårt i högra ögat, troligen av ett löst skott, att ögat måste bortopereras.

Med anledning av olycksfallet tillerkände riksförsäkringsanstalten Pettersson sjukpenning för tiden den 26 september—den 2 november 1949 med sammanlagt 512 kronor 50 öre samt livränta för tiden efter sistnämnda dag med 100 kronor för månad.

I skrivelse den 14 januari 1950 har Pettersson, under åberopande av att den som avlossat skottet måste ha brutit mot säkerhetsbestämmelserna om skjutning med lös ammunition, framställt krav mot kronan på ersättning för sveda och värk med 1 000 kronor, lyte med 10 000 kronor, skada på uniform och handskar med 40 kronor, läkarintyg med 10 kronor ävensom livränta med 25 % av hans årsinkomst, uppgående till 9 000 kronor, samt advokatkostnader med icke specificerat belopp.

Sedan utredning rörande det ifrågasatta brottet mot gällande säkerhetsbestämmelser verkställt, har vederbörande åklagare den 20 januari 1950 beslutat att icke väcka något åtal, enär vållande eller vårdslöshet icke kunde läggas någon till last.

Advokatfiskalen hos försvarets civilförvaltning, som den 14 april 1950 yttrade sig i ärendet, ansåg icke något förhållande föreligga på grund varav kronan skulle vara ersättningskyldig gentemot Pettersson.

Försvarets skaderegleringsnämnd, som den 3 juni 1950 avgav av försvarets civilförvaltning infortrat yttrande i ärendet, ansåg däremot att med hänsyn till de betydande risker för deltagarna, som vore förenade med genomförande nattetid av en övning av här ifrågavarande slag, Pettersson borde tillerkännas ojämkat skadestånd. Nämnden fann icke anledning till erinran mot de för skada på uniform och handskar samt läkarintyg begärda beloppen, tillhoppa 50 kronor. För sveda och värk tillstyrkte nämnden ersättning med 800 kronor samt för lyte och framtida men — med hänsyn tagen jämväl till kvarstående ärr i yttre ögonvrån — 5 000 kronor. Därjämte ansåg nämnden att Pettersson borde tillerkännas livsvarig livränta från och med den 3 november 1949 med ett skäligen beräknat belopp av 2 000 kronor för år med avdrag för från riksförsäkringsanstalten utgående livränta jämte tillägg därå.

Försvarets civilförvaltning och *arméförvaltningen (tygavdelningen)* ha med överlämnande av till ärendet hörande handlingar i skrivelse den 12 augusti 1950 anført, att ämbetsverken delade skaderegleringsnämndens uppfattning såväl beträffande skyldigheten för kronan att utgiva skadestånd som i fråga om skadeståndsbeloppens storlek. På grund härav hemställde ämbetsverken, att Kungl. Maj:t med hänsyn till omständigheterna vid olyckan måtte vidtaga åtgärder i syfte att bereda Pettersson ersättning i enlighet med vad nämnden föreslagit.

Genom beslut den 25 augusti 1950 har Kungl. Maj:t medgivit att till Pettersson finge utbetalas ersättning för skada på uniform och handskar, läkarintyg, sveda och värk samt lyte och framtida men med tillhoppa 5 850 kronor ävensom utgå livränta för tiden den 3 november 1949—den 30 juni 1951, beräknad enligt av ämbetsverken föreslagna grunder, dock att å den sålunda bestämda livräntan icke finge utgå någon sådan tilläggsförmån som

eljest tillkommer pensionstagare. Härav föranledda kostnader skulle bestridas av anslaget till vissa ersättningar i anledning av skador vid militär verksamhet m. m. Tillika förklarade Sig Kungl. Maj:t vilja framdeles meddela beslut i fråga om livränta till Pettersson för tiden efter den 30 juni 1951.

Departementschefen.

Beträffande engångsersättning och livränta till Pettersson för tiden till och med den 30 juni 1951 föreligger beslut av Kungl. Maj:t. För tiden därefter synes på sätt civilförvaltningen och arméförvaltningen föreslagit livränta böra utgå till Pettersson med 2 000 kronor för år med iakttagande av att å livräntan icke bör utgå någon sådan tilläggsförmån som eljest tillkommer pensionstagare. Livräntan synes böra bestridas från anslaget till diverse pensioner och understöd m. m.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att från anslaget till diverse pensioner och understöd m. m. må från och med den 1 juli 1951 till fänriken Martin Pettersson utgå livsvarig livränta med 2 000 kronor för år — dock med avdrag för vad han på grund av olyckshändelsen uppbär i livränta från riksförsäkringsanstalten jämte tillägg därå — med iakttagande att å det sålunda bestämda livräntebeloppet icke må åtnjutas någon sådan tilläggsförmån som enligt gällande bestämmelser eljest tillkommer pensionstagare.

4.

Den 5 augusti 1942 tillfogades förre korpralen nr 7079—45—41 *S. V. S. Åström* under tjänstgöring såsom gruppchef vid en av Hälsinge regemente anordnad fältskjutning svåra skador i högra handen i samband med att en gruppen tilldelad granatkastare efter inträffad klick reglementsenligt plundrades.

Med anledning av det inträffade tillerkände riksförsäkringsanstalten Åström sjukpenning för tiden den 6 november 1942—den 2 januari 1943 och livsvarig livränta från och med den 3 januari 1943, varvid invaliditetsgraden fastställdes, för tid varunder sjukpenning utgått till 100 %, för tiden den 3 januari—den 2 juli 1943 till 35 % och för tiden därefter till 40 %.

I en den 22 augusti 1949 dagtecknad, till försvarets civilförvaltning ingiven skrivelse har Åström genom ombud framställt krav på skadestånd av kronan i anledning av skadan och i sådant hänseende slutligen yrkat för sveda och värk 1 600 kronor, lyte och framtida men 3 500 kronor, en livsvarig livränta från och med september 1942, beräknad efter en invaliditetsgrad av 40 % och en månatlig inkomst av 400 kronor, under tiden intill dess Åström fyllt 30 år och 600 kronor under tiden därefter, varvid medgivits att livräntan reducerades till hälften efter det Åström fyllt 67 år samt att från livräntan avräknades vad Åström för samma tid uppburit eller komme att upp-

bära i periodiskt understöd från riksförsäkringsanstalten, och såsom studiebidrag ett engångsbelopp av 2 500 kronor ävensom ersättning för ombudskostnader med 350 kronor.

Försvarets skaderegleringsnämnd har i ett den 2 september 1950 avgivet yttrande förklarat sig anse, att Åström skadats under sådana omständigheter att ojämkat skadestånd borde tillerkännas honom. I fråga om skadeståndets storlek tillstyrkte nämnden att ersättning utginge till Åström för sveda och värk, för lyte och framtida men samt för studiekostnader med yrkade belopp, tillhopa 7 600 kronor. Nämnden förordade vidare, att Åström tillerkändes livsvarig livränta från och med den 3 januari 1943, att utgå för tiden till och med den 1 februari 1944 efter en invaliditetsgrad av 40 % och en antagen inkomst av 250 kronor för månad, för tiden den 2 februari 1944—den 5 april 1952, vilken sistnämnda dag Åström fyllde 30 år, efter en invaliditetsgrad av likaledes 40 % och en antagen inkomst av 400 kronor för månad samt för tiden därefter med 2 500 kronor för år, allt med avdrag enligt ovan angivna grunder. Begärd ersättning för ombudskostnader föranledde icke någon erinran från nämndens sida.

Försvarets civilförvaltning och *arméförvaltningen (tygavdelningen)* ha med överlämnande av till ärendet hörande handlingar i gemensam skrivelse den 3 oktober 1950 gjort framställning om ersättning till Åström. Ämbetsverken, som anslutit sig till vad skaderegleringsnämnden anfört beträffande kronans skyldighet att utgiva skadestånd och tillstyrkt nämndens förslag i fråga om ersättningens storlek, ha hemställt att Kungl. Maj:t måtte tillerkänna Åström gottgörelse i enlighet därmed.

Kungl. Maj:t har genom beslut den 13 oktober 1950 medgivit att ersättning finge beredas Åström för sveda och värk, lyte och framtida men samt studie- och ombudskostnader med tillhopa 7 950 kronor ävensom i form av livränta för tiden den 3 januari 1943—den 30 juni 1951 i enlighet med av civilförvaltningen och arméförvaltningen tillstyrkta grunder, dock att å den sålunda bestämda livräntan icke finge utgå någon sådan tilläggsförmån som enligt gällande bestämmelser eljest tillkomme pensionstagare. Kostnaderna skulle bestridas av anslaget till vissa ersättningar i anledning av skador vid militär verksamhet m. m. Kungl. Maj:t ville framdeles meddela beslut i fråga om livränta till Åström för tiden efter den 30 juni 1951.

Departementschefen.

Beslut av Kungl. Maj:t föreligger beträffande engångsersättning och livränta till Åström för tiden till och med den 30 juni 1951. För tiden därefter synes livränta böra utgå på sätt civilförvaltningen och arméförvaltningen föreslagit med iakttagande av att å livräntan icke bör utgå någon sådan tilläggsförmån som eljest tillkommer pensionstagare. Livräntan synes böra bestridas från anslaget till diverse pensioner och understöd m. m.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva, att på grund av förenämnda olyckshändelse må från och med den 1 juli 1951 från anslaget till diverse pensioner och under-

stöd m. m. till S. V. S. Åström utgå årlig livränta för tiden till och med den 5 april 1952 efter en invaliditetsgrad av 40 % och en antagen inkomst av 400 kronor för månad samt för tiden där-
efter med 2 500 kronor för år — dock med avdrag för vad han
på grund av olyckshändelsen uppbär eller kommer att uppbära
i livränta från riksförsäkringsanstalten — med iakttagande att
å den sålunda bestämda livräntan icke må åtnjutas någon sådan
tilläggsförmån som enligt gällande bestämmelser eljest tillkom-
mer pensionstagare.

5.

Den 31 maj 1947 utförde dåvarande kadetten *S. B. L. Svensson* under studier på fritid vid krigsskolan laddningsövningar med ett pansarvärns-
gevär. För detta ändamål hade Svensson från ett förråd i stället för övnings-
ammunition av misstag tilldelats en skarpladdad pansargranat. Svensson
råkade vidröra avtryckaren på geväret, varvid ett skott avlossades med på-
följd att Svensson fick sin högra hand avsliten av bakåt utströmmande
krutgas.

Sedan vid vederbörlig krigsrätt åtal för tjänsteförsummelse m. m. anställdes
mot de för förrådets inrättande och ammunitionens förvaring och utlämnande
ansvariga befattningshavarna, fastställde krigshovrätten, dit målet fullföljts,
den 30 juni 1949 beträffande vissa av de tilltalade krigsrättens utslag i vad
detsamma avsåg utdömt straff för tjänsteförsummelse och ogillade i likhet
med krigsrätten av Svensson i målet för skadeståndstalan.

Med anledning av ifrågavarande skador tillerkände riksförsäkringsanstalten
Svensson livränta för tiden från och med den 10 augusti 1947 under Svens-
sons återstående livstid. Livräntan beräknades efter en invaliditetsgrad, som
fastställdes för tiden den 10 augusti 1947—den 9 februari 1948 till $66\frac{2}{3}$ % och
för tiden därefter till 60 %. Å livräntan skulle utgå visst såväl ersättnings-
som dyrtidstillägg.

I skrivelser den 10 mars och den 26 oktober 1949 framställde Svensson
genom ombud krav på ersättning av kronan i anledning av ifrågavarande ska-
dor och yrkade därvid för sveda och värk 3 000 kronor, lyte och framtida men
8 000 kronor, läkarintyg 30 kronor samt ombudsarvode och bidrag till be-
stridande av rättegångskostnader 1 460 kronor 77 öre ävensom dels en tids-
begränsad livränta för tiden den 10 augusti 1947—den 9 augusti 1950, be-
räknad efter en invaliditetsgrad av $66\frac{2}{3}$ % under tiden den 10 augusti 1947—
den 9 februari 1948 och 60 % under tiden den 10 februari 1948—den 9
augusti 1950 samt en årlig inkomst av 6 000 kronor under tiden den 10
augusti 1947—den 9 augusti 1948 och 8 000 kronor under tiden den 10
augusti 1948—den 9 augusti 1950, dels ock en livsvarig livränta från och
med den 10 augusti 1950, beräknad efter en invaliditetsgrad av 60 % och en
årlig inkomst av 10 200 kronor. Svensson gjorde därvid förbehåll om rätt

att framställa de ytterligare ersättningsyrkanden vartill han framdeles kunde finna sig befogad.

Försvarets civilförvaltning och *arméförvaltningen (tygavdelningen)* ha i gemensam skrivelse den 17 juni 1950, efter inhämtande av yttrande från försvarets skaderegleringsnämnd, med överlämnande av berörda yttrande samt till ärendet hörande handlingar, hemställt att Svensson måtte beredas ersättning.

Skaderegleringsnämnden hade i sitt den 5 maj 1950 avgivna yttrande såsom sin mening uttalat att Svensson borde tillerkännas ersättning för sveda och värk med 1 200 kronor, lyte och framtida men med 4 000 kronor, utgifter för läkarintyg med 30 kronor samt ombudskostnader med 1 000 kronor ävensom livsvarig livränta med 3 600 kronor för år, att utgå från och med den 10 augusti 1947 med avdrag för från riksförsäkringsanstalten utgående periodisk ersättning jämte därå belöpande tillägg.

Civilförvaltningen och arméförvaltningen ansågo i likhet med skaderegleringsnämnden, att kronan icke torde kunna undgå att utgiva ojämkat skadestånd till Svensson. Jämväl i fråga om ersättningsbeloppens storlek anslöto sig ämbetsverken till nämndens förslag. Civilförvaltningen och arméförvaltningen hemställde på grund av vad sålunda anförts, att Kungl. Maj:t måtte vidtaga åtgärder för beredande av ersättning åt Svensson i enlighet med vad sålunda föreslagits.

Genom beslut den 29 juni 1950 medgav Kungl. Maj:t att Svensson finge beredas ersättning dels för sveda och värk, lyte och framtida men, läkarintyg samt ombudskostnader med tillhoppa 6 230 kronor, dels ock i form av livränta för tiden den 10 augusti 1947—den 30 juni 1951 i enlighet med de av skaderegleringsnämnden föreslagna grunderna, dock med iakttagande att å den sålunda bestämda livräntan icke finge utgå någon sådan tilläggsförmån som enligt gällande bestämmelser eljest tillkommer pensionstagare. Kostnaderna skulle bestridas av anslaget till vissa ersättningar i anledning av skador vid militär verksamhet m. m. Kungl. Maj:t förklarade Sig tillika vilja framdeles meddela beslut i fråga om livränta åt Svensson för tid efter den 30 juni 1951.

Departementschefen.

Beträffande engångsersättning och livränta till Svensson för tiden till och med den 30 juni 1951 föreligger beslut av Kungl. Maj:t. För tiden därefter synes på sätt civilförvaltningen och arméförvaltningen föreslagit livränta böra utgå med 3 600 kronor för år med iakttagande av att å livräntan icke bör utgå någon sådan tilläggsförmån som eljest tillkommer pensionstagare. Livräntan synes böra bestridas från anslaget till diverse pensioner och understöd m. m.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att från anslaget till diverse pensioner och understöd m. m. må från och med den 1 juli 1951 till S. B. L. Svensson utgå årlig livsvarig livränta av 3 600 kronor för år — dock med av-

drag för från riks försäkringsanstalten utgående periodisk ersättning jämte därå belöpande tillägg — med iakttagande att å den sålunda bestämda livräntan icke må åtnjutas någon sådan tilläggsförmån som enligt gällande bestämmelser eljest tillkommer pensionstagare.

6.

Den 14 januari 1948 blev värnpliktige nr 825—2—46 *K. E. Johansson* under tjänstgöring såsom chef för en Bergslagens artilleriregemente tilldelad stormartillerivagn påkörd och skadad av vagnen. Skadan ledde till amputation av högra benet strax nedanför knäet.

Händelsen blev veterligen icke föremål för behandling vid domstol, antagligen därför att den av föraren förmenats vara att betrakta såsom en olyckshändelse.

I anledning av olyckshändelsen tillerkände riks försäkringsanstalten *Johansson* sjukpenning för tiden den 18 mars—den 31 juli 1948 med 6 kronor 30 öre för dag samt livsvarig livränta för tiden från och med den 1 augusti 1948 efter en invaliditetsgrad av 40 %.

I skrivelse den 9 oktober 1948 till försvarets civilförvaltning har *Johansson* genom ombud anhållit om ytterligare ersättning i anledning av skadan och därvid yrkat dels för lyte och framtida men 7 000 kronor, för sveda och värk 3 000 kronor samt för förlorad arbetsförtjänst under tiden den 18 mars—den 31 juli 1948 efter en beräknad årsinkomst av 5 000 kronor, dels ock årlig livränta från och med den 1 augusti 1948 under hans återstående livstid efter samma antagna årsinkomst och en invaliditetsgrad av 40 %, dock med nedsättning till hälften efter det *Johansson* uppnått 67 års ålder, samt beträffande såväl gottgörelsen för förlorad arbetsförtjänst som livräntan med avdrag av belopp *Johansson* uppburit eller komme att uppbära från rikstorsäkringsanstalten.

Försvarets civilförvaltning och *arméförvaltningen (tygavdelningen)* ha i gemensam skrivelse den 28 mars 1950 efter inhämtande av yttrande från försvarets skaderegleringsnämnd med överlämnande av berörda yttrande samt övriga till ärendet hörande handlingar anfört i huvudsak följande.

Kronan torde ej kunna styrka, att vederbörande förare icke vållat den inträffade olyckan. Möjligen skulle det kunna ifrågasättas, att *Johansson* i viss mån själv medverkat till skadans uppkomst, men bärande skäl torde dock saknas för dylikt antagande. Kronan torde således få anses vara pliktig att till *Johansson* utgiva ojämkat skadestånd. Advokatfiskalen hos civilförvaltningen har tillstyrkt de begärda skadeståndsbeloppen med undantag i så måtto att beloppen 7 000 kronor och 3 000 kronor ansetts böra reduceras till 5 000 kronor respektive 2 500 kronor.

Försvarets skaderegleringsnämnd har i sitt den 14 mars 1950 avgivna yttrande anslutit sig till den av advokatfiskalen intagna ståndpunkten,

dock att nämnden uttalat sig för att i överensstämmelse med tillämpad praxis livräntan med hänsyn till Johanssons ålder icke borde reduceras efter det Johansson fyllt 67 år.

Civilförvaltningen och tygavdelningen ha för egen del biträtt den uppfattning, åt vilken skaderegleringsnämnden givit uttryck. Ämbetsverken ha sålunda hemställt, att ersättning måtte få utbetalas till Johansson enligt föreslagna grunder.

Kungl. Maj:t har genom beslut den 14 april 1950 medgivit, att Johansson finge beredas ersättning dels för lyte och framtida men, sveda och värk samt mistad arbetsförtjänst under tiden den 18 mars—den 31 juli 1948 med tillhoppa 8 496 kronor 40 öre, varå skulle avräknas till Johansson i förskott utgivet belopp å 2 500 kronor, dels ock i form av livränta för tiden den 1 augusti 1948—den 30 juni 1951 i enlighet med de av advokatfiskalen föreslagna grunderna, dock med iakttagande att å den sålunda bestämda livräntan icke finge utgå någon sådan tilläggsförmån som enligt gällande bestämmelser eljest tillkommer pensionstagare. Kostnaderna skulle bestridas av anslaget till vissa ersättningar i anledning av skador vid militär verksamhet m. m. Kungl. Maj:t förklarade sig vilja framdeles meddela beslut i fråga om livränta till Johansson för tid efter den 30 juni 1951.

Departementschefen.

Beträffande engångsersättning och livränta till Johansson för tiden till och med den 30 juni 1951 föreligger beslut av Kungl. Maj:t. För tiden där-efter synes på sätt civilförvaltningen och arméförvaltningen föreslagit livränta böra utgå efter en invaliditetsgrad av 40 % och en antagen årsinkomst av 5 000 kronor med iakttagande av att å livräntan icke bör utgå någon sådan tilläggsförmån som eljest tillkommer pensionstagare. Livräntan synes böra bestridas från anslaget till diverse pensioner och understöd m. m.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva, att från anslaget till diverse pensioner och understöd m. m. må från och med den 1 juli 1951 till K. E. Johansson utgå årlig livsvarig livränta med 2 000 kronor för år — dock med avdrag för från riksförsäkringsanstalten utgående periodisk ersättning jämte därå belöpande tillägg — med iakttagande av att å den sålunda bestämda livräntan icke må åtnjutas någon sådan tilläggsförmån som enligt gällande bestämmelser eljest tillkommer pensions-tagare.

7.

Under militärtjänstgöring den 26 juli 1943 skadades kamreraren *K. G. J. Parkdal* allvarligt, då en kronan tillhörig lastbil, å vars flak *Parkdal* medföljde såsom passagerare, körde av landsvägen vid färd mellan Arvika och Västra Emtervik. I anledning av de *Parkdal* åsamkade skadorna medgav

Kungl. Maj:t genom brev den 5 november 1948 att till Parkdal finge såvitt nu är i fråga för tiden den 10 april 1944—den 10 oktober 1949 utbetalas periodisk ersättning med 941 kronor för år — beräknad efter en invaliditetsgrad av 10 % och en antagen årsinkomst av 9 414 kronor — med avdrag dock för belopp som i anledning av olycksfallet utbetalats eller komme att utbetalas från riksförsäkringsanstalten.

Försvarets civilförvaltning och *arméförvaltningen (tygavdelningen)* ha i gemensam skrivelse den 28 mars 1950 efter inhämtande av yttrande från försvarets skaderegleringsnämnd med överlämnande av till ärendet hörande handlingar anfört i huvudsak följande.

I skrivelse den 2 november 1949 till civilförvaltningen hade Parkdal anhållit om ytterligare ersättning i anledning av skadan och därvid yrkat dels livränta för tiden den 10 januari—den 9 april 1944, under vilken tid han väl erhållit sådan från riksförsäkringsanstalten men icke i övrigt, dels livränta för tiden från och med den 11 oktober 1949 under hans återstående livstid med samma belopp som förut, dels ock ersättning för lyte och framtida men med 2 000 kronor och för ett läkarintyg med 15 kronor. Som stöd för ansökningen hade Parkdal åberopat ett den 19 september 1949 dagtecknat intyg av professorn S. Johansson, Göteborg, enligt vilket någon mera avsevärd förbättring av Parkdals hälsotillstånd, medförande minskad invaliditetsgrad, icke kunde påräknas.

Riksförsäkringsanstalten hade enligt beslut den 17 oktober 1949 tillerkänt Parkdal livsvarig livränta efter en invaliditetsgrad av 10 %.

Advokatfiskalen hos civilförvaltningen hade tillstyrkt den av Parkdal gjorda ansökningen med undantag av ovan berörda belopp å 15 kronor för ett läkarintyg, dock att från och med den 3 oktober 1949, då Parkdal fyllde 67 år, livräntan borde nedsättas till hälften, samt att avdrag borde göras med belopp som Parkdal erhållit eller komme att erhålla från riksförsäkringsanstalten.

Försvarets skaderegleringsnämnd hade i ett den 14 mars 1950 avgivet yttrande uttalat sig för att Parkdal tillerkändes ersättning för lyte och framtida men med 1 000 kronor samt gottgörelse för tiden den 11 januari—den 9 april 1944 med 182 kronor 32 öre och för läkarintyg med 15 kronor, ävensom att Parkdal bereddес livsvarig livränta från och med den 11 oktober 1949 med 941 kronor för år med avdrag på sätt ovan angivits, varvid emellertid enligt nämndens mening livräntan i överensstämmelse med tillämpad praxis med hänsyn till Parkdals ålder icke borde reduceras efter det Parkdal fyllt 67 år.

Civilförvaltningen och tygavdelningen, som anslutit sig till den uppfattning, åt vilken skaderegleringsnämnden givit uttryck, ha sålunda hemställt, att ersättning måtte få utbetalas till Parkdal enligt föreslagna grunder.

Genom beslut den 14 april 1950 medgav Kungl. Maj:t att Parkdal finge beredas ersättning dels i form av livränta för tiden den 11 januari—den 9 april 1949, för lyte och framtida men samt kostnad för läkarintyg med till-

hopa 1 197 kronor 32 öre, dels ock i form av livränta för tiden den 11 oktober 1949—den 30 juni 1951 i enlighet med de av advokatfiskalen föreslagna grunderna, dock med iakttagande att å den sålunda bestämda livräntan icke finge utgå någon sådan tilläggsförmån som enligt gällande bestämmelser eljest tillkommer pensionstagare. Kostnaderna skulle bestridas av anslaget till vissa ersättningar i anledning av skador vid militär verksamhet m. m. Tillika förklarade Kungl. Maj:t Sig vilja framdeles meddela beslut i fråga om livränta åt Parkdal för tiden efter den 30 juni 1951.

Departementschefen.

Beträffande engångsersättning och livränta till Parkdal för tiden till och med den 30 juni 1951 föreligger beslut av Kungl. Maj:t. För tiden därefter synes på sätt civilförvaltningen och arméförvaltningen föreslagit livränta böra utgå med 941 kronor för år, med iakttagande av att å livräntan icke bör utgå någon sådan tilläggsförmån som eljest tillkommer pensionstagare. Såsom skaderegleringsnämnden framhållit synes reduktion av livräntan icke böra förekomma efter det Parkdal fyllt 67 år. Livräntan synes böra bestridas från anslaget till diverse pensioner och understöd m. m.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att från anslaget till diverse pensioner och understöd m. m. må från och med den 1 juli 1951 till K. G. J. Parkdal utgå årlig livsvarig livränta med 941 kronor för år — dock med avdrag för från riksförsäkringsanstalten utgående periodisk ersättning jämte därå belöpande tillägg — med iakttagande att å den sålunda bestämda livräntan icke må åtnjutas någon sådan tilläggsförmån som enligt gällande bestämmelser eljest tillkommer pensionstagare.

8.

Genom utslag av Svea hovrätt den 30 november 1945 i mål mellan, såvitt nu är i fråga, *Helena Gustava Elisabet Nyström*, å ena, samt kronan, å andra sidan, angående ansvar i anledning av en den 14 september 1944 inträffad trafikolycka har Helena Nyström för skullskada tillerkänts ett till hälften jämkat skadeståndsbelopp. Sedermera har till Helena Nyström utbetalats vissa ytterligare ersättningsbelopp avseende tiden intill utgången av år 1947.

I en den 24 augusti 1949 dagtecknad skrivelse har Helena Nyström genom ombud framställt anspråk på fortsatt ersättning för tiden den 1 januari 1948—den 30 juni 1949 med 62 kronor 50 öre för månad.

Försvarets civilförvaltning, som i ärendet inhämtat yttrande från riksförsäkringsanstalten och försvarets skaderegleringsnämnd, samt *arméförvaltningen (tygavdelningen)* ha i gemensam skrivelse den 12 maj 1950 med överlämnande av till ärendet hörande handlingar inkommit med ifrågavarande framställning.

Riksförsäkringsanstalten har i sitt den 30 september 1949 avgivna yttrande uttalat, att anstalten vid tillämpning av olycksfallsförsäkringslagen skulle i anledning av ifrågavarande skada ha tillerkänt Helena Nyström livränta från och med den 1 januari 1948 att utgå definitivt efter en invaliditetsgrad av 20 %.

Försvarets skaderegleringsnämnd har i sitt den 18 april 1950 avgivna yttrande förklarat, att nämnden tillstyrkte att Helena Nyström tillerkändes livsvarig livränta från och med den 1 januari 1948 och att livräntan med hänsyn till hennes ålder, yrke, graden av medvållande till skadan samt övriga omständigheter skäligen bestämdes till 300 kronor för år.

Civilförvaltningen och arméförvaltningen ha i sin skrivelse framhållit, att kronan med hänsyn till innehållet i förenämnda utslag otvivelaktigt vore principiellt ersättningsskyldig med jämkning till hälften. Ämbetsverken anslöte sig till den av skaderegleringsnämnden uttalade uppfattningen och hemställde sålunda, att ersättning måtte få utgivas i enlighet därmed.

Kungl. Maj:t har genom beslut den 9 juni 1950 medgivit, att ersättning i förevarande avseende finge beredas Helena Nyström för tiden den 1 januari 1948—den 30 juni 1951 i form av livränta med 300 kronor för år, att utgå till förfallen del genast och i övrigt månadsvis i efterskott, dock med iakttagande att å den sålunda bestämda livräntan icke finge utgå någon sådan tilläggsförmån, som enligt gällande bestämmelser eljest tillkommer pensionstagare. Härav föranledda kostnader skulle bestridas av anslaget till vissa ersättningar i anledning av skador vid militär verksamhet m. m. Kungl. Maj:t ville framdeles meddela beslut i fråga om livränta till Helena Nyström för tid efter den 30 juni 1951.

Departementschefen.

Beträffande livränta till Helena Nyström för tiden till och med den 30 juni 1951 föreligger redan beslut av Kungl. Maj:t. För tiden därefter synes på sätt civilförvaltningen och arméförvaltningen föreslagit livränta böra utgå med 300 kronor för år med iakttagande av att å livräntan icke må utgå någon sådan tilläggsförmån, som eljest tillkommer pensionstagare. Livräntan synes böra bestridas från anslaget till diverse pensioner och understöd m. m.

Jag hemställer alltså att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att från anslaget till diverse pensioner och understöd m. m. må från och med den 1 juli 1951 till Helena Gustava Elisabet Nyström utgå årlig livsvarig livränta med 300 kronor för år, dock med iakttagande att å den sålunda bestämda livräntan icke må utgå någon sådan tilläggsförmån som enligt gällande bestämmelser eljest tillkommer pensionstagare.

9.

Värnpliktige Rolf Harald Sahlén, som var född den 9 november 1920, fullgjorde militärtjänstgöring under tiden 2 juli 1941—5 juni 1942. Han insjuknade den 5 mars 1942 och intogs den 19 i samma månad på garnisons-sjukhuset i Stockholm, där han vårdades för scharlakansfeber, hjärnhinneinflammation och njurinflammation. Han blev från och med den 5 juni 1942 förklarad för tillfället oduglig till militärtjänst.

Genom beslut den 21 juli 1942 förklarade riks-försäkringsanstalten Sahlén berättigad till ersättning jämlikt bestämmelserna i förordningen den 18 juni 1927 om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring, för scharlakansfeber, hjärnhinneinflammation och njurinflammation. Enligt särskilda beslut tillerkändes Sahlén härefter sjukpenning från riks-försäkringsanstalten för tiden den 6 juni 1942—den 6 mars 1943, efter vilken sistnämnda dag anstalten förklarade honom icke berättigad till ersättning, enär sjukdomen dämera icke kunde anses medföra sådan nedsättning i hans arbetsförmåga, som enligt militärsättningsförordningen förutsattes för rätt till ersättning.

Sedan Sahlén i skrivelse till riks-försäkringsanstalten den 27 januari 1947 uppgivit, att han sedan den 26 november 1946 varit intagen för vård å garnisons-sjukhuset i Stockholm, tillerkändes Sahlén ytterligare ersättning, vilken genom beslut den 30 september 1949 bestämdes att utgå för tiden till och med den 30 september 1950 efter en invaliditetsgrad av 100 %.

Sahlén, som avled den 24 mars 1950 till följd av njursjukdom, efterlämnade änka, *Ebba Viola Sahlén*, född den 9 juni 1923, med vilken Sahlén ingått äktenskap den 23 juni 1943, samt två minderåriga barn Rolf Roger Tommy, född den 13 december 1943, och Roy Christer Harald, född den 25 april 1946. I anledning av dödsfallet tillerkände riks-försäkringsanstalten vardera barnet livränta med 750 kronor för år. Samtidigt meddelade anstalten, att livränta jämlikt bestämmelserna i militärsättningsförordningen icke kunde tillerkännas änkan, enär äktenskapet ingåtts först efter yppandet av den sjukdom för vilken Sahlén uppburit ersättning från riks-försäkringsanstalten.

I skrivelse den 7 juni 1950 har änkan Sahlén anhållit att hon av nåd måtte erhålla livränta enligt grunderna för militärsättningsförordningen. Som skäl härför har hon anfört följande. Då Rolf Harald Sahlén den 1 juli 1941 inkallades, voro de ej gifta men förlovade och sammanbodde som äkta makar. Efter hempermitteringen den 5 juni 1942 var han sjukskriven till i början av år 1943, då han friskskrevs och återupptog sitt civila arbete. De ingingo äktenskap den 23 juni 1943 och mannen arbetade som fullt frisk till november 1946, då han åter angreps av den under militärtjänsten ådragna sjukdomen som sedermera medförde hans död. Hon stod nu ensam med två minderåriga söner. Själv led hon av äggvita och klena nerver. Hon ansåg sig liksom andra efterlevande hustrur under liknande förhållanden vara berättigad till livränta från riks-försäkringsanstalten.

Riksförsäkringsanstalten har i ett den 30 juni 1950 avgivet utlåtande an-
fört i huvudsak följande.

Därest äktenskapet ingåtts innan sjukdomen yppats, skulle sökanden jäm-
likt 7 § militärsättningsförordningen i egenskap av änka ha tillerkänts en
årlig livränta att från och med dagen efter dödsfallet utgå med 540 kronor så
länge hon levde ogift. Vid beräkandet av livräntan skulle den avlidnes år-
liga arbetsförtjänst jämlikt 8 § i samma förordning ha antagits utgöra 2 160
kronor. Å livräntan skulle enligt därom gällande särskilda bestämmelser
dyrtidstillägg ha utgått med 40 % intill utgången av juni 1950 eller med
216 kronor för år. Härjämte skulle jämlikt 5 § förordningen den 29 juni
1946, nr 347, angående provisorisk förbättring av vissa ersättningar i anled-
ning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring vid förstärkt för-
svarsberedskap m. m., ersättningstillägg till livräntan ha tillerkänts sökanden
med 369 kronor för år. Den sammanlagda ersättningen skulle sålunda ha ut-
gått med 1 125 kronor för år. Från och med den 1 juli 1950 skulle livräntan
till änkan ha utgått med 1 500 kronor för år.

Med hänsyn till omständigheterna i ärendet ansåge riksförsäkringsanstalten
skäl tala för bifall till sökandens framställning. Anstalten ville erinra därom
att liknande framställningar tidigare bifallits.

Under återopande av det anförda finge riksförsäkringsanstalten tillstyrka
att åtgärder vidtoges för beredande av ersättning åt sökanden efter samma
grunder som skulle tillämpas, därest äktenskapet varit ingånget före den
tidpunkt, då sjukdomen hos den avlidne maken först yppades.

Statskontoret har i ett den 11 juli 1950 avgivet utlåtande anført följande.

Riksförsäkringsanstalten har i sitt utlåtande över föreliggande framställ-
ning återopat tvenne fall, då ersättning enligt militärsättningsförordningen
tillerkänts trolovad eller efterlevande maka, ehuru äktenskap icke förelegat
vid tiden för sjukdomsfallet. I båda dessa fall hade emellertid — i motsats
till nu förevarande — lysning till äktenskap uttagits före nyssnämnda tid-
punkt.

Med hänsyn till att sökanden och den avlidne varit trolovade och sam-
manbott redan innan mannen Sahlén drabbades av ifrågavarande sjukdom,
och då äktenskapet ingåtts först efter det han tillfrisknat och återupptagit
sitt civila arbete, vill statskontoret icke motsätta sig att sökanden tillerkännes
den ersättning, som jämlikt militärsättningsförordningen skulle tillkommit
henne, därest hon, när mannen insjuknade, varit gift med denne.

Departementschefen.

I likhet med riksförsäkringsanstalten och statskontoret finner jag mig
böra förorda, att sökanden tillerkännes den ersättning, vartill hon skulle ha
varit berättigad, därest militärsättningsförordningen varit tillämplig i före-
varande fall.

Under återopande av det anförda får jag hemställa, att Kungl. Maj:t
måtte föreslå riksdagen medgiva,

att till Ebba Wiola Sahlén må, så länge hon lever ogift, från
anslaget till bidrag till ersättning i anledning av kroppsskada,
ådragen under militärtjänstgöring, utbetalas den ersättning som
skulle ha tillkommit henne, därest 1927 års militärsättnings-
förordning i förevarande fall varit tillämplig.

Kungl. Maj:ts proposition nr 60.

Med bifall till vad föredragande departementschefen sålunda, med instämmande av statsrådets övriga ledamöter, under punkterna 1—9 hemställt förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

C. F. von Horn.
